

Weer naar school

Kim en Pieter lopen het schoolplein op.
Het is de eerste schooldag na de zomervakantie.
‘Ik ben benieuwd wie onze mentor* is’, zegt Pieter.
Kim knikt. ‘Ik hoop een man’, zegt ze.
Pieter kijkt verbaasd. ‘Waarom? Wat heb je tegen vrouwen?’
Kim grinnikt. ‘Niks’, zegt ze.
‘Maar mannen bedenken leukere schoolreisjes.’
Pieter haalt zijn schouders op.
‘Dat geloof ik niet’, zegt hij.
‘Dat heeft niks met mannen of vrouwen te maken.’
‘Je zult het zien’, zegt Kim.

In de aula zitten al een heleboel leerlingen.
Pieter en Kim gaan bij hun klas zitten.
Het is voor een groot deel dezelfde klas als vorig jaar. Het was een leuke klas, vorig jaar.
Dat vond iedereen. De leerlingen en de leraren.

De directeur stapt het toneel op.
‘Goedemorgen allemaal’, zegt hij.

* In België heet een mentor ‘klastitularis’.

Hij vertelt een paar dingen over de school.
Dat er vier leraren zijn weggegaan.
En dat er vier nieuwe zijn gekomen.
Dat er een fout in het schoolboekje staat.
Kim valt bijna in slaap.

‘Dit is Wout van Duin’, zegt de directeur dan.
‘Hij wordt de mentor van 3A.’
‘Hé, dat zijn wij.’ Pieter stoot Kim aan.
‘Kom op, we moeten naar het biologielokaal.’
Kim loopt met de andere leerlingen van 3A mee.
Achter Wout van Duin aan.
‘Je hebt je zin’, zegt Pieter.
‘We hebben een man als mentor. Dat wou je toch?’

Kim kijkt naar de nieuwe leraar.
Hij is een beetje dik en loopt onhandig voor hen uit.
‘Daar is toch het biologielokaal?’, vraagt hij.
Hij wijst.
‘Nee, daar’, zegt Joost. Hij wijst de andere kant op.
Flauw van Joost, denkt Kim.

Wout van Duin kijkt verbaasd om zich heen.
Dan kijkt hij naar de groep leerlingen.
Zijn ogen staan vragend achter zijn dikke
brillenglazen.
'Ik weet nog niet zo goed de weg hier', zegt hij
verlegen.
'Het was een grapje van Joost', zegt Kim gauw.

De nieuwe mentor

In het biologielokaal gaat Wout van Duin op het bureau zitten.

‘Jullie mogen me Wout noemen’, zegt hij.

‘Of meneer Van Duin, als je dat prettiger vindt.

Ik noem jullie vandaag allemaal bij je voornaam.

Maar als je liever wilt dat ik meneer of mevrouw tegen je zeg, kan dat ook.

Dat moet je me dan even laten weten.’

De klas lacht. Wat een gek idee.

De leerlingen noemen hun leraar bij zijn

voornaam. En de leraar noemt zijn leerlingen meneer of mevrouw.

‘Ik ga jullie iets over mezelf vertellen’, zegt hij.

‘En dat is geen vrolijk verhaal. Ik vertel het ook niet aan alle leerlingen.

Maar jullie zijn mijn klas. Ik vind dat jullie moeten weten wie ik ben.’

Wout vertelt dat dit zijn eerste schooldag is.

En dat hij best zenuwachtig is.

‘Ik ben vijf jaar geleden begonnen met lesgeven’, zegt hij.

‘Op een school in een grote stad.
Er zaten moeilijke leerlingen op die school,
dat wist ik.
Maar ik dacht: ik doe gewoon heel erg mijn best.
Dan lukt het vast wel.’
Hij zet zijn bril even af.

‘Met de meeste leerlingen lukte het ook wel’,
gaat hij verder.
‘Maar met een paar niet. Die begonnen te plagen.
Ze noemden me groentje. Daar moest ik wel om
lachen.
Het was natuurlijk waar, ik was een groentje:
iemand die van niks weet.
Toen legden ze een nepdrol op mijn stoel.
Daar moest ik ook nog om lachen.
Maar de keer daarna was het een echte drol.
Dat was geen grapje meer.
En daarna sneden ze de banden van mijn auto
stuk.
En ze belden me op, midden in de nacht.
Dan riepen ze akelige dingen door de telefoon.
Op een dag gooiden ze mijn witte muizen in het
aquarium.

Die had ik mee naar school genomen om er les over te geven.

Ik ben huilend naar huis gegaan.’

Wout zet zijn bril weer op en kijkt de klas rond. Alle leerlingen zitten heel stil te luisteren.

‘Ik was overspannen’, zegt hij. ‘Ik kon niet meer slapen.

Het duurde erg lang voordat ik weer beter was.

En toen ik eenmaal weer beter was, durfde ik niet meer terug naar die school.

Maar ik wilde wel graag lesgeven.

Daar heb ik voor geleerd en dat vind ik leuk om te doen.

Een vriend van me werkt hier, op deze school.

Hij zei: “Kom bij ons.

Ik zal aan de directeur vragen of jij de aardigste klas als mentorklas krijgt.”’

Wout stopt even. ‘En dat zijn jullie dus’, zegt hij dan.

‘Ik hoop maar dat mijn vriend gelijk heeft.

Want het is erg spannend voor me.’

Een aardige klas

Ze zitten buiten, op het schoolplein.

‘Wat vinden jullie van Wout?’, vraagt Jamilla.

‘Ik vind hem erg aardig’, zegt Kim.

‘Ik vind het moedig om zo veel over jezelf te vertellen.’

‘Leraren doen dat toch nooit?’, zegt Joost. ‘Ik vind het maar raar.’

Pieter schudt zijn hoofd. ‘Nee’, zegt hij. ‘Het is niet raar, maar wel anders.’

De anderen knikken. Ja, dat is het: anders.

Ze praten verder over hun opdracht.

Wout houdt niet van pesten. Dat kunnen ze goed begrijpen.

Nu moeten ze met elkaar iets bedenken tegen pesten. Hoe kun je ervoor zorgen dat er niet gepest wordt?

‘Ga er met elkaar over praten’, heeft Wout gezegd. ‘Vertel aan elkaar wat jij pesten vindt. En wat gewoon plagen is.’

‘Ik vind het maar lastig’, zegt Jamilla.

‘Ik draag een hoofddoek. Jongens roepen vaak *doekje* tegen me.

Dat vind ik vervelend. Maar is dat pesten?’

‘Als jij het erg vindt, is het pesten’, zegt Pieter.

‘Ja, ik vind dat pesten’, zegt Jamilla.

‘Maar de jongens die doekje roepen, vinden het geen pesten. Die maken een geintje. Het is voor iedereen anders.’

‘Nee, niet altijd’, zegt Joost. ‘Witte muizen verdrinken is geen geintje.’

Ja, daar heeft Joost gelijk in.

‘We maken een contract’, zegt Joost dan.

Hè? Ze kijken Joost verbaasd aan.

Joost legt het uit.

‘In het contract staat dat wij elkaar niet pesten.

We pesten ook geen leraren. En de leraren pesten ons niet.

Onder dat contract zetten we allemaal onze handtekening.’

Iedereen knikt. Ja, dat lijkt een goed plan.

‘Maar dan moeten we van elkaar weten wat we pesten vinden’, zegt Pieter.

‘Moet dat ook in het contract staan?’

Zo van: tegen Jamilla mag je geen doekje zeggen?’

Ze moeten allemaal lachen.

‘We vragen het aan Wout’, zegt Kim. ‘Die weet veel over pesten.’

En weer moet iedereen lachen.

Wout staat voor het raam van het biologielokaal. Hij kijkt naar zijn klas, buiten op het schoolplein. Het is echt een aardige klas, denkt hij. Gelukkig.